JAKUB BOUDA

Zdrhej, poutníče

Aforkalypsa – svazek třetí

Dosud vyšlo:

I Aforkalypsa
II Aforkalypsa – Záhadný grimoár

© Jakub Bouda, 2019
© TISKÁRNA K&B, s.r.o., 2019
Typography © J. Tchenda Čerych, 2019
Obálka: Martin Sketchnito Šťastný
Korektura: Martina Krešne

ISBN

Slovo autora

Magie je úžasná věc. Je tady a zároveň není, setkáváte se s ní, ale nedokážete na ni ukázat. Bude to patrně proto, že nejste čarodějem. Každý čaroděj být nemůže. Ale někdo ano. Někdo dokáže být čaroděj skrz na skrz až do morku kostí.

Až kam sahá paměť, bloudí světem starý a šedivý muž, kterému pro neznalost jiných jmen ostatní říkají Rumblitz. A ten čarodějem být umí. A vy máte opětovnou možnost něco se od něj naučit…

1 – Srdcová záležitost

„Opatrně,“ sykl jeden z kněžích a pomalu dřel záda o stěnu tmavé chodby. Opatrnosti nebylo nazbyt. Chodba byla to poslední, co je dělilo od téměř nemožného úkolu a ten úkol už bylo slyšet. Vedoucí patriarcha si otřel zpocené čelo a znovu se podíval do pergamenu, který nesl před sebou jako zbraň. Jestli to nevyjde, docela jistě se setká se svými bohy. Mistr Ozzmael byl v tomhle ohledu velice přesvědčivý. Ale proč na to teď myslet. Na světě jsou jistě horší zkoušky, než se měsíce motat ve vyprahlé poušti, dusit se vlhkem v příšerném pralese, být pronásledován horskými obry, divokými psy, obrovským hmyzem, a to vše uprostřed klubka nervů, které se stalo z jeho doprovodu. Ale teď už jsou u konce. Je jich už jen sedm z původní stovky, ale tenhle úkol zvládnou. Co může být těžkého na tom chytit obrovského opa se dvěma páry rukou a vpravit mu do hrudi ještě jedno srdce. Bude to brnkačka. Anebo ne.

Na konci chodby se totiž ozval příšerný řev, který rozvibroval stěny chodby. Když ozvěna předala poslední hlásku, smetl ze sebe patriarcha prach a netopýří trus a tiše zavelel k dalšímu pohybu. Šestice k smrti vystrašených mnichů se neochotně dala do pohybu. Našlapovali opatrně i pomalu, vlekouce za sebou těžkou kovanou truhlu. Šli nalehko, zbraní už dávno pozbyli a navíc neměli nikomu ubližovat. Měli jen něco ukrýt. A pravděpodobně u toho všichni zemřou. To si uvědomoval i patriarcha, když došel k poslední zatáčce v chodbě. Znovu překontroloval pergamen, poté se otočil na své druhy a přečetl kouzlo statečnosti. Všichni zasažení se jakoby narovnali a v

jejich očích vystřídalo odhodlání již skoro napevno usazený strach. Alespoň na oko. Kněží si to neuvědomovali, ale jejich těla i mozky strachem umíraly. To už ale truhlice stála na samém konci chodby, která ústila do tmavého rozměrného dómu.

„Áaaaarghhh," ozval se uši rvoucí skřek přímo před nimi. Na to ale byli kněží připraveni. Jeden z nich se rozeběhl podél stěny doleva, druhý na opačnou stranu. Tmavá hmota ve tmě nesouhlasně zabručela, ale to už vybíhal třetí a čtvrtý kněz. A další dva. Ti běželi přímo proti němu. Op se nedokázal rozhodnout, po kterém z nich dříve vyrazit, a tak ztratil důležité vteřiny. To stačilo patriarchovi, aby otevřel dovlečenou truhlici. Místnost rázem oslepilo zářící světlo a patriarcha z truhlice vyňal dosud pulsující srdce, šířící kolem sebe purpurovou zář. Světlo vyrušilo ze soustředění jednoho z kněží a něco ošklivě křuplo. Všem do jednoho při tom zvuku naskočila husí kůže, ale běhali dál. Ozvalo se další křupnutí. To druhý kněz nestihl včas uhnout před obrovskou, sevřenou pěstí rozzuřeného zvířete. Jenže to už se patriarcha napřahoval. A také hodil. Op se zrovna otáčel po dalším vetřelci a jeho netopýří křídla šustila o stěny jeskyně. Ti běhaví tvorové vypadali tak chutně. Hned, jak je pochytá, podívá se na zoubek tomu s tím světlem. A pak ho světlo zasáhlo přímo do hrudi. Nic mu nebylo platné, že každá z jeho čtyř rukou svírala hrdlo zbývajících běžců.

Jeho kůže na hrudníku vzplála jako pergamen a stejně tak i maso pod ní. Žár odhalil holá žebra a mezi nimi nyní bila dvě srdce. Zpočátku každé v jiném rytmu, ale s každým nádechem se tep obou srdcí srovnával. Pak se purpurová zář změnila na modrou a jeskyni rozčísl oslepující paprsek. Poslední, co

patriarcha spatřil, byly třiceticentimetrové tesáky a udivený výraz v opím obličeji. Pak se zase vše ponořilo do čvachtavé tmy, když op zasedl k nečekané večeři.

Poté, co se strachem polomrtvá postava vypotácela z jeskynní chodby na čerstvý vzduch, zářily na obloze hvězdy. Patriarcha se sesul bezvládně na zem a sípavě oddychoval. Trochu si odpočine a vydá se na cestu zpět. Musí nahlásit splnění úkolu. Před očima se mu zatmělo, když si pokusil představit, co si Herpes asi vymyslí příště a zda u toho ještě bude. Vteřinku nato upadl do bezesného spánku.

2 – Posel s budoucností

Slunce v barvě pomeranče pomalu olízlo vrcholky hor nad Leišenskými pláněmi a nezadržitelně stoupalo po obloze. Desítky kohoutích hlasivek soupeřily o jeho nejhlasitější uvítání a do té kakofonie otevřel oči starý čaroděj. Koncem hole prohrábl doutnající uhlíky v ohništi a přiložil. Nakrmený oheň jasně zazářil, čaroděj k němu obrátil dlaně a snažil se do nich vmasírovat trochu tepla. Když mu prsty na starých vrásčitých rukou trochu povolily, svázal si dlouhé šedivé vlasy do copu a ledabylým trhnutím hlavy jej usadil na léty zkroucených zádech. Pak se posadil na hrubě otesanou lavici a v hliněném hrnku rozdrtil hrst kávových zrn. Oheň mezitím dostatečně prohřál vodu a vzduchem se rozšířila životadárná vůně kafe. Čaroděj si horkého nápoje usrkl, ale jen tak, aby si neopařil rty a jazyk. Když za sebou uslyšel hlasy, položil hrnek na lavici, vstal a protáhl se, až to zapraskalo. Hrnek s kafem odrážel paprsky vycházejícího slunce a pyšně celému světu sděloval, že jeho majitel je ´nejlepčí´ děda na světě.
„Yoriku!“ zvolal Crabathor na malého chlapce se zlatavými vlasy.
„Ano, otče?“ zastavil se Yorik v běhu.
„Nejdřív se běž umýt.“
Yorik zklamaně svěsil hlavu, vrátil se k otci, který mu podal kus plátna a mýdlo.
„A vezmi to pořádně, ať se nemusíš vracet,“ dodal Crabathor a vycenil u toho silné ostré zuby.
„Jistě, otče,“ povzdechl si Yorik a zmizel po cestě k pramenu.
„Musíš bejt pyšnej, co?“ prohodil Messuleth k Rumblitzovi, který celou scénu s Yorikem pozoroval s přivřenými víčky.

„Na co?“ zabručel Rumblitz.
„No, jak to mladýmu jde, výchova a tak.“
„Těžko říct. Nikdy jsem dítě nevychovával a na svoje dětství už si skoro nepamatuju. Ale počítám, že vládce dvou zemí výchovu jednoho spratka zvládne. A já nejsem ten, kdo by mu měl dávat rady. Crabathorovo dětství jsem procoural světem a kdybych mu měl doporučit někoho zkušenýho, zcela jistě by první jméno, který mě napadne, bylo Ghostraktor. Vychoval tři děti a z toho dvě ženský. To už chce kumšt,“ uzavřel nebývale dlouhou řeč Rumblitz.
„No, ženský,“ prohodil pochybovačně Jenikus, který se v sandálech došoural až k ohni. „Terora je spíš chlap.“
„To byla její máma taky, ale do vočí bych jí to nikdy neřek,“ usmál se Messuleth.
„Protože jí dycky čumíš na kozy,“ zasmál se Jenikus.
„Na tom něco bude,“ prohodil Rumblitz a podal Jenikovi pytlík s kávovými zrny.
„Ještě že nás neslyší,“ poznamenal Messuleth.
„Která z nich?“ zašeptal Rumblitz a zašklebil se, až se mu hustá spleť jizev v obličeji poskládala do indiánského lapače snů.
„Není to jedno?“ prohodil Jenikus a napřáhl svůj hrnek s kafem, aby si přiťukl s Rumblitzem. Ten polekaně ucukl, až mu kafe cáklo na ruku.
„Co blbneš?“ komentoval situaci Jenikus. „Bojíš se, že ti to voprejskam, dědo?“
Rumblitzovy oči přešly z jasně zelené barvy do šedé a koutky se mu zkroutily tak, že se málem dotkly nad bradou.
„Vopatrně, ty zvedači mršin,“ řekl pak Rumblitz a jeho tvář byla jako vytesána z kamene. „Mně nikdo, dědo, říkat nebude.“

V ten moment zatahal Rumblitze někdo za sutanu. Rumblitz se otočil a spatřil malého Yorika s očima na vrch hlavy.
„Ty se zlobíš, dědo?“ otázala se ta malá nevinná tvář s neškodným úsměvem.
„Ale to víš, že ne,“ usmál se Rumblitz, vrazil Jenikovi svou hůl a zvedl malého Yorika do náruče.
„A budeš dneska čarovat?“ ptal se dál natěšeně Yorik.
„A ty bys chtěl?“ odpověděl otázkou Rumblitz a upřeně se Yorikovi podíval do očí.
„Ano, dědo. Moc bych chtěl.“
„Tak dobře,“ zamyslel se Rumblitz. „Ale musíš mi pomoct. Jsem už starej a sám to nezvládnu.“
„Pomůžu ti rád, dědečku.“
„Dobře. Ale teď se mazej pořádně nasnídat, protože-“
„-protože nikdy nevíš, jestli se dožiješ oběda,“ dokončil větu Yorik a upaloval si pro tlustý krajíc chleba, který mu připravila matka.
„Správně!“
„Máš pravdu, Rumblitzi,“ řekl Messuleth. „Ty bys děti fakt vychovávat neměl.“
„To nikdo z nás,“ opáčil Rumblitz a vylovil z kapsy fajfku.
„Tak to máš recht,“ řekl Jenikus a vyklopil do sebe zbylý obsah hrnku.
„Co budeme dělat?“ nadhodil Messuleth a svezl se k ohništi, aby si prohřál bosé nohy.
„Nevim,“ odvětil Rumblitz. „Co bys chtěl dělat?“
„Já nevim,“ pokračoval Messuleth. „Už se tu roky jen tak poflakujem, a kdybych obden necvičil Teroru, ukousal bych se nudou.“

„Hele, Messulethe, nebyl si to ty, kdo se kdysi rozplýval nad tim, že jednoho krásnýho dne si lehne a už nebude muset nic dělat? A když se ti to konečně splní, tak zase hudruješ.“
„Přiznávám,“ řekl Messuleth. „Ale vono se to časem přežere.“
„Jako všechno,“ přitakal Jenikus.
„Vy máte starosti,“ řekl Rumblitz. „Já bych řek, že se něco posere dřív, než byste čekali.“

„Hm,“ zabručel Messuleth. „A víš, že se na to docela těším?“
„Tak to mi vykládej,“ bleskl očima Rumblitz. „Už se nemůžu dočkat světa, kde každýmu hajzlovi, kterej mě nazve dědou, upálim haksny v kolenou.“
„Myslim, že nadešla tvoje chvíle,“ řekl Messuleth a ladným pohybem se překulil vzad, aby se vzápětí vymrštil zpět na nohy.
„Proč myslíš?“ zeptal se ho Rumblitz.
„Protože támhleten smrad,“ a ukázal na přibližující se postavu, „ti svého času říkal dokonce dědku.“
„A to von si dá dozajista pozor,“ řekl Rumblitz, když si prohlédl přibližujícího muže. „Leda by mu chutnaly mouchy.“

Mezitím došel muž až k nim. Zářivě černé vlasy mu padaly na široká ramena, ze kterých vyrůstaly mohutné ruce obalené hadovitou spletí svalů. Muž byl minimálně o půl hlavy vyšší než Rumblitz a do rozlohy by si určitě nezadal ani s Ghostraktorem. Jeho pohled byl tvrdý, ale uctivý a z pevně sevřených rtů se dal vyčíst náznak přátelského úsměvu.
„Vítej, Umejtési,“ přivítal ho Jenikus. „Co tě k nám přivádí?“
„Nesu zprávy Crabathorovi. Nevíte, kde bych ho našel?“
„Je támhle v domě. Myslím, že snídá s rodinou. A když tě tu máme,“ vyzvídal Rumblitz, „Jak se má můj přítel Stozim?“

„Tleje.“
„Tak to je dobrá zpráva,“ prohlásil Rumblitz.
Jenikus s Messulethem se na Rumblitze udiveně podívali.
„No co je?“ rozhodil rukama Rumblitz. „Pro Pikta je pocta být pohřben. Takové pocty se nedostane každému.“
„A co ti, co se pocty nedočkají?“ zeptal se opatrně Messuleth.
„Vrátí se do potravního řetězce.“
„Už to chápu.“
„Tak skoč k bráně a nech vyvěsit vlajku.“
Jenikus vyprskl smíchy, až se z toho rozkašlal.
„Aby ses neudávil, ty jelito,“ zpražil ho Messuleth. „Nechápu, proč sem musel po Ghostraktorovi zdědit zrovna tohle.“
„Protože z jeho brnění bys vypad,“ zkonstatoval Jenikus.
„No, to asi každej, kdo nesnese štěnice,“ upřesnil Rumblitz.
„Vy jste fakt paka,“ ulevil si Messuleth a otočil se k Umejtésovi. „Pojď, vezmu tě k němu.“

***

„Takže ty tvrdíš, že kolem Halinských břehů se pohybuje podezřelé množství carpetských lodí,“ zadumaně shrnul Umejtésův výklad Crabathor.
„Ano, pane.“
„A zahlédli jste je i ve vodách tvé rodné Erotreje a Lichánu.“
„Tak jest, pane.“
„Hm. Vím, že ti to nepřísluší, ale si jeden z nejvýkonnějších námořních důstojníků, který kdy pro nějakého vládce pracoval, takže, co z toho usuzuješ?“
Umejtés nejprve sevřel rty, jako by z posledních sil věznil slova, ale nakonec nad ním zvítězila pýcha.

„Víte, pane," začal váhavě. „Ono není tak důležité, co si myslím, jako to, co tím Carpeťané sledují."
„A ty víš, co tím Carpeťané sledují?" zeptal se pobaveně Crabathor.
„Myslím, že ano, pane. Připravují se na válku. Na velkou a strašnou válku, jakou tenhle svět ještě nezažil. Když si dá někdo tu práci, aby vypravil stovky lodí se zásobami, určitě se chystá vypravit i ty, jimž jsou zásoby určeny."
„Zajímavý poznatek, Umejtési. A dokázal bys odhadnout i to, co s tím udělám já?"
„Naprosto, pane. Spravíte o tom svého otce a potom Carpeťanům všichni půjdeme rozbít hubu."
„Přesně, Umejtési, přesně," procedil skrz zuby Crabathor. „A proč to udělám?"
„Protože čekat na první pohlavek je poloviční cesta do trávy."
„A když není tráva?"
Umejtés na sucho polkl. Tahle otázka byla záludná a vůbec netušil, jak na ni odpovědět. Bude se muset řídit rozumem, jak mu to vždy radil starý dobrý K´Albi.
„Budete mít plnou hubu písku?" zkusil to Umejtés.
„No, to tak nějak máme pořád, Umejtési. Ale nedělej si s tím hlavu. Jen jsem zkoušel, zda mě posloucháš a zda jen slepě neodpovídáš na mé dotazy."

„A jaké jsou tedy vaše rozkazy, pane?" řekl Umejtés a napřímil se do celé své výšky, což způsobilo, že se mu v ten okamžik Crabathor díval někam na bradavky.
„Běž a zburcuj Sch-tab. Všichni ať se co nejrychleji připraví. Kontaktuj Hanzeka se Zasrun, předejte zprávy Tchosasereshovi a vyšli posly k Halinským. Anebo ne. K Halinským se vypravím sám."

„Ještě něco, pane?“
„Ano. Až sem půjdeš příště, usekni si nohy v kolenou. Bolí mě z tebe za krkem.“
Umejtés zbledl.

„Měl by ses tvářit veseleji, Umejtési,“ ozvalo se mu za zády.
„Neznám moc lidí, co zažilo Crabathora žertovat,“ dopověděl myšlenku Rumblitz a posadil se na hranu stolu.
„Ani já ne, pane. Vlastně neznám nikoho.“
„Nedělej si z toho hlavu, mladý příteli. Váš problém mohou vyřešit podpatky. Ty je přestaneš nosit a jemu je seženeš,“ zašklebil se Rumblitz.
„No, ano, možná…“ koktal Umejtés.
„Tak už běž,“ pobídl ho Rumblitz. „Protože když tu budeš stát jako solnej sloup, mohlo by ho napadnout, že na podpatky kašle.“

Umejtés pochopil, zasalutoval a v mírném záklonu, aby své paty nořil co nejhlouběji do písku, odběhl.

3 – Dost bylo meditace

Nad chrámovým komplexem se prohánělа mračna a vytrvalým deštěm, který v tomto období prakticky neustával, bičoval náhorní planinu. Na ní zcela osamocen seděl zkušený mnich a samozvaný bůh v jedné osobě. Bylo to zvláštní. Jeden by řekl, že hrdelní popěvek, který zní něco jako óhmmmm, se musí časem omrzet, zejména pokud jste sycen jen duševní stravou a záda vám vytrvale smáčí provazy vody, bez ustání se snášející z nebe. Jenomže K ´Albi nebyl jako ostatní smrtelníci, pokud tedy vůbec smrtelníkem byl. Proto již několik týdnů seděl tam, kde seděl a četnost jeho óhmů by hravě strčila do kapsy jakoukoli hudební aparaturu. Zdálo se, že nikdo a nic nedokáže tohoto piktského boha vytrhnout z meditace. A přece.

Strážní mniši rychle otevírali bránu, když se na dohled objevila malá skupinka noviců, kteří vlekli téměř bezvládné tělo. Muž v přerušovaném bezvědomí, kterého mniši dovlekli až do Nepijthóhmského chrámového komplexu, něco tiše zamumlal. „Dejte mu napít a odneste ho do komnat k akolytovi. Ten muž bude potřebovat mnoho péče, aby přežil. Pokud už není pozdě,“ řekl jeden ze starších mnichů.

Když jste bůh a nezáleží na tom, jak jste se jím stali, není třeba účastnit se každé schůzky, abyste věděli, co si lidé povídají. Stejně tak i K ´Albi procitl z nirvány, kterou mu navozovala meditace, a pozorně se zaposlouchal do slov, která unášel vítr.

„No, zdá se, že dost bylo meditace," pronesl do sílícího deště a vydal se po kluzké cestě dolů, do nitra chrámového komplexu, aby akolytovi pomohl s léčením toho neznámého muže.

Když K ´Albi rozevřel těžké a řezbami bohatě zdobené dveře, seděl už akolyta u mužova lůžka a vlhkým kusem plátna mu vlhčil horečkou popraskané rty. Muž, v tuto chvíli celý nahý, bez hnutí ležel a jen nepatrně se zdvíhající hrudník dával na vědomí, že žije. Jeho tělo bylo protkáno sítí všemožných ran a oděrek, slévajících se do několika velkých modřin. Některé z ran byly zanícené a další těžce mokvaly.

„Ten chlap vypadá jako učebnice pralesních útoků," pronesl K ´Albi a sklonil se k mužovým rtům. „A navíc jím lomcuje několik otrav současně," dodal, když se od mužova dechu štítivě odtáhl. Muž se mezitím prohnul jako luk a z jeho rtů vyšel hlasitý a bolestný sten plný prožitých hrůz.
„Nejdřív vyčistíme tělo," navrhl K ´Albi. „Pak se postaráme o duši."

Akolyta přikývl a odešel do vedlejší místnosti, kde v hliněné misce začal drtit několik vzácných horských bylin. K ´Albi mezitím prohlédl mužova zranění. Kromě milionů vpichů od pralesních komárů měl tento nebožák nohy i ruce rozdrásané do krve o ostrou pralesní trávu. Na dvou místech neslo jeho tělo známky štířího bodnutí, což bylo na jednu stranu dobře, protože štíří jed v jeho krevním oběhu bránil postupu hadího uštknutí, kterému se ten nešťastník taktéž nevyhnul. Levou ruku měl zlomenou nad loktem a natržená svalovina dávala tušit, že se tak stalo za použití brutální síly.

K ´Albi si připravil obvazy a dlahu. Nejprve za asistence několika noviců, kteří zdevastované tělo přidržovali, narovnal zlomenou kost a přiložil k ní dlahu. Když zafixoval ruku, vrhl se na čištění všemožných kousnutí a uštknutí, k čemuž používal vlastnoručně vyrobené masti a posvátný oheň, který zde hořel ve stovkách rozvěšených misek po stěnách. Na závěr do něj společnými silami vpravili nevábně zapáchající nápoj, který připravil akolyta. A pak už zbývalo jen čekat, protože když vás ošetřuje samotný bůh, jsou modlitby tak nějak mimo mísu.

Dny střídaly noci a muž se stále zmítal v horečkách. Po celou dobu u něj bděl K ´Albi a snažil se jej udržet při životě. Přitom se snažil poskládat útržky vět, které nemocný v horečkách křičel. Běžný člověk by výkřiky o čtyřrukém démonovi, planoucím druhém srdci a živé travině přisoudil horečce a stavu pacienta, ale ne tak K ´Albi. Na světě už byl nějakou chvíli na to, aby věděl, že noční můry jsou noční můry, ale ani ty se neobjeví z ničeho nic a většinou mají alespoň částečný reálný základ. Když se pak mezi halucinacemi ozvalo i jméno Herpese, byl K ´Albi doma. Herpes, syn Kýho-Kýra už byl neslavně znám ve většině civilizovaného světa. A pouští-li se takový vládce do obcování s démony, nebude to žádná pěkná věc. A navíc by se to mělo někam hlásit.

K ´Albi tiše seděl na kraji lůžka a přemýšlel nad pergameny, které si vyžádal v chrámové knihovně. Když odešel poslední z noviců, které zval ke stolu obrovský gong, sroloval K ´Albi svitek a zastrčil si ho za sutanu. Chvilku hleděl na nemocného muže a váhal. Ale ne dlouho. Pak sáhl do váčku, který měl koženou šňůrkou přivázaný na krku a vyňal z něj bílou tobolku, kterou nemocnému zasunul do úst.

„Promiň, kamaráde, ale bohové si nepřejí tvé přežití.“
Na tváři ležícího muže se na moment objevil úsměv. Pěnu, která se objevila v koutku jeho úst, setřel piktský bůh lemem své sutany, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře. Když vešel do jídelny, kde se dřevěnými lžícemi sytily desítky mnichů, pohlédl na akolytu a smutně zavrtěl hlavou. Akolyta tiše přikývl a pokynul několika novicům. Ti odložili lžíce a beze slova se šli postarat o mrtvé tělo.

„Musím jít,“ řekl K ´Albi akolytovi, když osaměli.
„Každý máme před sebou nějakou cestu,“ odvětil akolyta a usmál se.
„To zcela jistě. Otázkou jen zůstává, kde ta cesta skončí.“
„To ty jistě víš,“ usmál se znovu akolyta a stiskl K ´Albimu ruku ve svých dlaních. „Jen nezapomeň, že jako bůh musíš i dávat, nejen brát.“
K ´Albi se zastyděl a do tváří mu vběhla červeň.
„Není třeba se pýřit, drahý příteli. Jistě víš, proč to děláš,“ dodal akolyta a doprovodil K ´Albiho k chrámové bráně. Tam na sebe oba vzájemně kývli a jejich pohledy přerušilo až zaklapnutí závěsů.

„Tak. A teď rychle najít Rumblitze. Hodně rychle,“ pomyslel si K ´Albi a vyrazil ke koním.

4 – Já, Herpes laskavý

Ohnivě rudá koule se odpoutala od vodní hladiny a sdílela světlo a teplo. První paprsky se dotkly palácových kopulí a ozářily korouhve. Střechy paláce jakoby zalila ohnivá vlna, která vlila do žil život i místnímu lidu. Jakmile zmizel poslední náznak noci, dalo se město do pohybu. Zbrojíři a kováři s desítkami pomocníků kalili meče, vyklepávali helmice a okovávali štíty. Jiní zase napínali tětivy a další kompletovali šípy. Hotové zbraně byly nakládány na vozy a nekonečný had povozů je odvážel kamsi za město, kde vznikala armáda, jakou svět ještě neviděl.

Desítky, ba co dím, stovky porobených kmenů i celých národů v jednom nedozírném chumlu, pod novou vlajkou Carpetie, jak ji Herpes nazval, se táhli se od moře až k horám, od pouště až k pralesům. Muži i ženy rozdílných barev i vyznání. Ti, co přežili Herpesovy vpády, i ti, co před ním ohnuli kolena bez boje. Mladí, staří, silní i chytří. Desetitisíce zoufalých jednotlivců přeměněných na jednu velkou železem pobitou pěst. Pěst, která si vzala za své dobýt svět a rozdrtit nepoddajné.

A nebyly to ledajaké kmeny. Spatřiti jste mohli náčelníky a vůdce věhlasný národů, jako byli stále popuzení Nervové, do prachu zadupávající města Vandalové, Tangobardi, Narkomani, Negrité až ze středu nekonečných džunglí Bonga, Kundové i Masojedové, ale i tuzí Šmédi, šikovní Kikáni a v neposlední řadě i barbaři, jako byli Chachaři, Degeni a Hambové.

Herpes naposledy se zalíbením přejel pohledem početné davy a zatáhl závěs. Na nízkých pohovkách zatím seděli zvědové, kteří každý den spravovali svého krutého vládce o novinkách ve světě.

„Halinští stále nemají ani nejmenšího tušení, pane," zvěstoval jeden z nich. „Jejich flotila je v přístavištích a oni si jen nacpávají svá tučná břicha, spílají desítkám svých bohů a leniví. Snad jen ve Fakediamondu se pod vedením dvou královských bratří netloustne a stále se zde připravují na válku."
„Na válku s kým?" zeptal se Herpes.
„Na válku s kýmkoli, pane."
„Zajímavé."
„To jistě, pane. Jsou to zběsilci lačnící po krvi. Můj děd měl kdysi tu čest se s nimi setkat. Budují svá vojska už z malých dětí. Kdo není dost dobrý, je svržen ze skály. Nikdy se nevzdávají a doposud ještě nikomu nepodlehli. Porazili i vašeho otce v bitvě u Fenyklových polí."

„Ale to je výborné!" vyskočil z lenošky Herpes. „Ihned k nim vyšlete posly. Takové bojovníky je třeba získat na svou stranu. Zahrňte je bohatstvím, pokud se přidají k naší věci."
„A pokud ne?"
„Pak se připojí k zástupům otroků. My zvítězíme s nimi či bez nich. Ale uznávám, že dle tvého popisu by bylo rozumnější bojovat po jejich boku, než se tlačit na jejich ostří."
„To je, můj pane, vždycky lepší. Zejména pro první linie."
„Chceš tím snad něco naznačit?" ušklíbl se Herpes.
„Nikoli, můj pane."

„Dobře tedy. Pak vyraž na cestu a přiveď ty úžasné bojovníky k mému trůnu.“
„A pokud odmítnou?“
„Pak budu potřebovat mnohem víc lidí do prvních linií,“ sykl varovně Herpes.

„Nějaké další novinky? Co třeba ty?“ ukázal Herpes na dalšího z přítomných.
„Můj pane a vládče. Moji muži…“
„Tví muži?“ přerušil ho Herpes.
„Ehm, tví muži pod mým skromným velením,“ opravil se muž a koutkem oka pozoroval Herpese. Když ten již nic nenamítal, pokračoval. „…tví muži sloužící na moři hlásí časté přepady zásobovacích lodí. A také jsou hlášeny útoky na průzkumné lodě nedaleko břehů Lichánu a Erotreje.“
„A hodláme s tím něco dělat?“
„Těžko říct, pane. Jejich lodě jsou rychlé, jejich posádky posedlé snad nějakým démonem, objevují se rychle a ještě rychleji mizí. Neberou zajatce ani nezabavují zboží.“
„Tak kde je potom problém?“
„No, oni nám ty lodě potápějí.“
„Ale proč?“
„Podle vyjádření muže, který je vede, tak protože můžou.“
„Protože můžou? Co je to za důvod?“ zbrunátněl Herpes.
„Nedokáži vám odpovědět, pane. Ten chlap se u toho vždy královsky baví a jeho muži o něm tvrdí, že je to bůh.“
„Jako já?“ podivil se Herpes.
„Ne, tenhle se zdá být opravdový.“

Místnost ztichla natolik, že i kolibřík, uvězněný v nádherné, zlatem vykládané voliéře, přestal mávat křídly a raději tiše

zemřel. Jeho malé tělíčko ani nestačilo začít chladnout, když se k voliéře dokutálela setnutá hlava.

„Mno," mlaskl Herpes, když otíral ze širokého meče poslovy zbytky. „Ještě někdo tu pochybuje o mém božství?"
„Ale ovšem, že ne, drahý vládče," ozvalo se unisono.
„A nese ještě někdo z vás špatné zprávy? Že bychom to vyřešili najednou, aby tady Mardonius nemusel stále běhat sem a tam s pytlem a košťaty."
„Jsi velice laskavý, pane," utrousil Mardonius a zvedl ze země za vlasy odseknutou hlavu a vhodil ji do plátěného pytle.
„Vidíte? Lid ve mně vidí laskavého vládce. A já jsem laskavý. Proto ukončíme dnešní audienci. Zůstane tu jen Ozzi."

Když všichni přeživší, kromě jmenovaného Ozziho, opouštěli pozpátku místnost, povstal nevelký, zakřiknutý mužík, oděný pouze v dlouhé róbě a uklonil se.

„Drahý vládče a otče národů. Ty, jenž spojuješ širý svět, věz, že i já přináším špatné správy. Stále se nevrátil nikdo z výpravy k Demonkovi. Nemáme žádných zpráv, ni jejich kostí. Těžko odhadnout, zda uspěli či ne. Potrestej mne, prosím, můj pane, neboť si nezasloužím tvou neskonalou dobrotu, když nejsem schopen zajistit tak jednoduchý úkol."

Herpes zvedl oči, pohlédl na malého muže a usmál se.
„Nenabízej něco, co není tvé. Není třeba brát si tvůj život zbytečně. Však řekni, komu by tvoje smrt prospěla? Šelmy nakrmíme zajatci a u tebe můžeme využít tvou věrnost a potenciál. Ano, jsem krutý, ale nejsem nespravedlivý. Rád dávám smrtelníkům druhou šanci. Ty sám víš jistě nejlépe, jak

dokáži být trpělivý a laskavý. Zejména laskavý. Odpouštím i zrádcům, pravda jen tehdy, pokud nezradí mě. Ale proč zradit laskavého pána? Takže abys mi rozuměl, nebudeš popraven, ale obdarován. Bude ti dán úkol. Dle mého je prostý a jeho dosavadní nesplnění je pouze dílem náhody a špatného výběru těch správných lidí. Leč nezoufej. Nyní ty sám si můžeš vybrat společníky na cestu a zajistit tak splnění úkolu osobně. Žádej cokoli, co budeš potřebovat na cestu a o vše se osobně postarám.“
Mužík se rozpačitě podrbal pod zadním okrajem suknice a hlasitě polkl.

„Nyní tě nechám chvilku o samotě, abys mohl v klidu sestavit seznam potřebných věcí a lidí. Předej ho pak Mardoniovi a já se postarám, abys měl ráno vše připravené k odjezdu. A ještě tě o něco požádám,“ dodal pak Herpes.
„Ano, jistě,“ odpověděl pobledlý mužík.

„Dotáhněte to konečně do konce a vraťte se užívat mé laskavosti. Nerad bych nakonec musel vstát, přestat se věnovat budování světového míru a dojít vše vyřešit osobně. Takovou cestou by moje laskavost jistě utrpěla vážné trhliny. Rozumíme si?“

Mužík jen mlčky pokýval hlavou, skrývajíce vzdor. Herpes se zvedl z lenošky a hladíce si vousy na bradě, odcházel zpět k balkonu. Když prošel, na okamžik strčil skrze závěs hlavu zpět a předvedl zuby v ohromném zářivém úsměvu. „A abych nezapomněl. Šťastnou cestu, bratře.“